

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 174/21
17.6.2021.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Миросављевић, председника већа, Јасне Беловић и Ирене Трифуновић Радуловић, чланова већа, у парници по тужби АА, из ..., Улица ... број ..., чији је пуномоћник Јованка Зечевић Анђелковић, адвокат из Београда, ул.Нушићева број 7а, против туженог ББ из ..., ул.... број ..., чији је пуномоћник Горан Ашанин, адвокат из Београда, ул.Његошева број 54/1 и по противтужби ББ, против туженог АА, ради измене одлуке о висини издржавања, одлучујући о жалби тужиоца АА, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П2 2245/19 од 19.01.2021. године, у седници одржаној дана 17.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца АА и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П2 2245/19 од 19.01.2021. године у ставу првом и трећем изреке пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 2245/19 од 19.01.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му на име доприноса за издржавање плаћа месечно износ од 30.000,00 динара, и то сваког 15.-ог до 30.-ог у месецу почев од 01.01.2020. године, док за то постоје законски услови, као неоснован. Ставом другим изреке одбијен је противтужбени захтев којим је тужени тражио да се измени пресуда Првог основног суда у Београду П2 1239/15 од 27.10.2015. године, у ставу трећем изреке и тужени обавезе да на име свог доприноса за издржавање тужиоца плаћа месечно новчани износ од 10.000,00 динара, као неоснован. Ставом трећим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде, побијајући је у ставу првом и трећем изреке, тужилац је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога.

Тужени је доставио одговор на жалбу.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама законских овлашћења из члана 386 ЗПП, у вези члана 202 Породичног закона, Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужиоца није основана.

У поступку пред првостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3,5,7 и 9 ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности. Побижана пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати јер, супротно наводима жалбе тужиоца, садржи разлоге о битним чињеницама и ти разлози су јасни и непротивречни, на који начин у првостепеном поступку није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на постојање које се у жалби тужиоца указује.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Првог основног суда у Београду П2 1239/15 од 27.10.2015. године, тада малолетни тужилац је поверен мајци на самостално вршење родитељског права, а тужени обавезан да на име доприноса његовом издржавању плаћа месечни износ од по 20.000,00 динара. Тужилац је рођен 2001. године, редован је студент Факултета ..., на коме је прву годину основних студија уписао школске ... године. Годишња школарина износи 2.500 евра, тужилац је плаћа у ратама од по 25.000,00 динара. Књиге за факултет су бесплатне јер улазе у цену школарине, пријава испита у редовном року се не плаћа, а у ванредном року се плаћа око 3.000,00 динара. Од школске опреме му је потребан фото апарат који кошта 50.000,00 динара, као и лаптоп који кошта око 30.000,00 динара. Не похађа ниједну ваннаставну активност, а не иде ни на зимовања нити на студентске екскурзије. Живи са мајком и њеним родитељима, у кући која је власништву његовог деде, месечне режије у домаћинству у коме живи износе око 20.000,00 динара. Баба и деда су пензионери са пензијом од по 30.000,00 динара. Мајка тужиоца је ..., запослена је у основној школи и остварује зараду од око 65.000,00 динара (зарада за мај 2020.године), с тим да је задужена кредитом са месечним ануитетом од око 10.000,00 динара. Осим према њему мајка тужиоца нема законску обавезу издржавања према другим лицима. Трошкови неопходни за подмирење основних животних потреба тужиоца на месечном нивоу су за исхрану 10.000,00-20.000,00 динара, за џепарац 10.000,00 динара, за хигијену 3.000,00 динара, за одећу и обућу 10.000,00 динара, што уз трошкове школовања чини износ од укупно 58.000,00 динара, у који износ није урачунат трошак на име набавке лаптопа и фото апарата, с обзиром да се ради о једнократним трошковима. Тужени има 68 година, дипломирани је економиста у пензији, са примањима од око 70.000,00 динара. Живи са супругом, ћерком и унуком у стану, чији је власник и који је површине 47 м2. Супруга туженог је пензионер са пензијом од 20.000,00 динара. Ћерка, која је стара 37 година, је дијабетичар од седме године живота, поред инсулина, користи и пумпу за коју материјал са пратећом опремом за 6 месеци кошта око 600 евра. Има и другу ћерку којој понекад финансијски помаже. Ћерка којој је утврђен инвалидитет је само формално запослена у фирми која јој исплаћује 30.000,00 динара. Има и унуку стару непуних 6 година у односу на коју није признато очинство. Иако нема законску обавезу да то чини плаћа вртић за унуку 5.000,00 динара. Од трошкова становања месечно издваја за Инфостан 7.000,00 динара, за струју и интернет око 4.000,00 динара, за одржавање зграде 1.500,00 динара. На кредитним картицама има задужење од око 70.000,00 динара, а код пријатеља је узео позајмицу од

око 8.000 евра због ћеркине операције у иностранству, од чега му је преостао дуг од 2.000 евра. Покушавао је да се запосли и оствари додатне приходе, али са навршених скоро 70 година живота то иде прилично тешко. Ни тужени нема законску обавезу издржавања према другим лицима.

У првостепеном поступку је утврђено и да су се околности од доношења пресуде од 27.10.2015. године промениле, на страни тужиоца утолико што је у време доношења претходне одлуке био малолетан и имао 14 година, а сада има 20 година и студент је, са тим у вези има повећане потребе не само на име становања, исхране, одеће, обуће већ и школовања као и других друштвених потреба у складу са узрастом. И околности на страни туженог су се промениле утолико што је у време доношења претходне одлуке имао 62 године, био је запослен и остваривао је зараду од око 100.000,00 динара, а у тренутку пресуђења у овој правној ствари има 68 година, пензионер је са пензијом од 79.000,00 динара. Због година а и здравствених проблема, има дискус хернију, катаракту левог ока и пије терапију за притисак, тужени није у стању да се додатно радно ангажује. Због тешке материјалне ситуације је пре две године престао да даје новац на име издржавања тужиоца, али му је прошле године дао 1.000 евра.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, након што је оценио да су се околности од доношења раније одлуке промениле како на страни тужиоца, као повериоца тако и на страни туженог, као дужника издржавања применом одредбе члана 154 став 2, 160-162 и 164 Породичног закона оценио да се и поред тако промењених околности нису стекли услови за измену висине доприноса туженог издржавању тужиоца опредељеног раније донетом одлуком. Из тог разлога је одбио како тужбени захтев за повећање, тако и противтужбени захтев за смањење висине обавезе туженог. За такву одлуку првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге које као правилне прихвата и Апелациони суд.

Правилност тако донете пресуде у побијаном делу није доведена у сумњу жалбеним наводима тужиоца.

Правилно је, наиме, с обзиром на околности конкретног случаја првостепени суд проценио да је износ који је одређен претходном судском одлуком адекватан постојећим околностима, заправо сразмеран актуелним потребама тужиоца и могућностима туженог.

Издржавање пунолетног детета које се редовно школује је, према одредби члана 155 Породичног закона, обавеза родитеља сразмерна његовим могућностима. За разлику од обавезе издржавања малолетног детета у погледу које се родитељи, уколико је то нужно, морају одрицати и властитог егзистенцијалног минимума обавеза родитеља да се старају о даљем школовању и стручном усавршавању своје пунолетне деце мери се по редовном току ствари, сразмерно њиховим материјалним могућностима. Примања туженог су сада мања за око 20.000,00 динара, а због година живота није у могућности да се додатно ангажује ради стицања додатних прихода, које околности упућују на закључак да су могућности туженог да даје издржавање сада мање у односу на могућности у време доношења раније пресуде. Када се има у виду да

је и сам тужилац здрав и радно способан, следствено томе и да је у могућности да сам доприноси свом издржавању, за досуђење већег износа од оног досуђеног ранијом пресудом, ни по оцени Апелационог суда, нема основа.

Супротно наводима жалбе тужиоца, првостепени суд је имао у виду чињеницу да су се трошкови живота тужиоца повећали и са тим у вези је имао у виду чињеницу да је тужилац студент, имао је у виду и висину школарине и ту, као и напред наведену чињеницу, је код процене потреба тужиоца и могућности туженог да доприноси њиховом задовољавању правилно вредновао. О свим наведеним околностима првостепени суд је водио рачуна па је, када је одлучивао о противтужбеном захтеву којим је тужени тражио смањење обавезе, такав његов захтев одбио.

Није основан ни жалбени навод којим тужилац указује да је побијана пресуда резултат погрешне оцене исказа странака, према којој је, како се у жалби наводи, првостепени суд у целости покљонио веру недокументованим наводима туженог не прихватајући са друге стране исказ тужиоца. Наиме, чињенице битне за оцену промењених околности на страни туженог (старији и мања месечна примања за око 20.000,00 динара) првостепени суд је утврдио на поуздан начин и службеним путем, док је са друге стране правилно оценио да је у односу на уобичајене прилике високо одређене укупне трошкове од 80.000,00 динара, са тим у вези посебно трошкове за одећу и обућу од око 30.000,00-35.000,00 динара и хигијене од око 10.000,00 динара на месечном нивоу тужилац морао конкретизовати и на одговарајући начин документовати, а он то није учинио.

Апелациони суд је имао у виду и остале наводе жалбе тужиоца, али је оценио да се њима правилност побијане пресуде не доводи у сумњу, па их зато посебно не образлаже.

На основу изнетог, применом одредбе члана 390 ЗПП, одлучено је као ставу првом изреке ове пресуде.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 207 Породичног закона, те члана 153 ЗПП, а имајући у виду да ниједна од странака није успела са постављеним захтевима.

Како одговор на жалбу не представља нужан трошак применом одредбе члана 165 ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Драгана Миросављевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић